

Vse moje misli solnčni so kristali,
 življenje moje je nebesni svod
 in moja duša ribnika opali
 in ti si v njem zamišljeni labod.

Razrušil dni nekdanjih sem oltarje
 in romam v nova jutra, v nove zarje
 in moji cesti ni nobenih mej.

Med včeraj in sedaj leže prepadi,
 le ti podobna večni si pomladi,
 in bolj te ljubim nego kdaj poprej.

Alozij Gradnik:

Bele cvetice . . .

Bele cvetice po morju cvetó,
 bele ovčice na pašo gredó.
 Niso ovčice — oblaki na nebi,
 niso cvetice — so beli galebi.

Kakor široke so vode morjá,
 kakor visoko je v svode nebá,
 žene željá jih nevkrotljiva sila,
 nesejo bela jih, svobodna krila.

Kdo je oblakom gospodar
 in za koga galebom je mar?
 Jaz pa sem po tvoji usodi
 kakor mornar, ki po morju blodi.

Motiv iz Brd.

Grozdja girlande pred hišo visé,
 daleč okoli vinogradi zlati,
 trudu plačilo obetajo dati.
 Kmetič, hej, al se ti smeje srcé?

Kar so oddajale tvoje roké,
zdaj se jim spet tisočero povrača;
glej, za zdravilo bo sladka pijača,
ki ti uteši vse zdanje gorjé.

„Oj ti preljubi, žlahtni gospod,
vi ne poznate še krajev tod . . .
Da bi si vino shranil, jaz kleti

nimam; in glejte, če bi si vzeti
hotel in vžiti ta sladki sad —
čudno se zdelo vam bo — bi bil tat . . .“

R. Peterlin-Petruška:

Na Ševčenkovi gomili.

Praznik je danes, Veliki Šmaren,
glasno zvonovi zvonijo,
v cerkev narod hiti blagodaren,
da se pokloni pred Devo Marijo.

Jaz pa sem k tebi, učitelj predragi,
prišel po dolgi božji poti;
z Dnjepra, iz gajev, od stepe tvoj blagi
pozdrav mi šumi veter nasproti.

Kje so časi nekdanje slave,
časi ukrajinske svetle prostosti,
kje so kazakov drzne postave,
kje so glasovi brezmejne radosti?

Spe v večnem snu že smeli kazaki,
spe za Umanjo že hajdamaki —
nad njihovim kobzarjem šumi kalina,
ne veseli se več Ukrajina.